

— Ἐν σπουδαστήριον πλησίον τοῦ κοιτωνός της, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος. Ὁ κόμης ἐστειλε νὰ καλέσῃ τὸν Διδιὲ διὰ νὰ σκεπάσῃ μὲ τοῖχον τὴν θύραν του. — Νὰ τὴν σκεπάσῃ μὲ τοῖχον; ἀνέκραξεν. — Ναί, νὰ κτίσῃ μὲ τοῖχον τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου. Ἀλλὰ τί ἔχεις, Ῥοδίνη; Ἀ! δὲν ἔπρεπε νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ κόμησσα εἶναι ἀθηνῆς! εἶπεν ἑντρομος. — Ἀφες με μόνην δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀνέκραξεν, καὶ εἶπε εἰς τὴν μάχαν μου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ!

Δὲν ἐνθουοῦμαι τίποτε περισσώτερον ἀπὸ τοῦτο, κυρία. Ὅταν ἦλθεν ἡ μάχη μου εἰς τὸ δωμάτιον, μ' εὔρε μὲ τὰ νυκτικά μου δένουσαν τὰ σινδόνια διὰ νὰ καταβῶ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐν ᾧ ἡ θύρα ἦτον ἀνοικτή· ἀλλ' ἦμην ἐξω φρενῶν. Ἐπέρασαν ἐξδομάδες πρὶν ἔλθω εἰς τὸν ἐαυτὸν μου. Πρὶν δὲ ἀναλάβω τὰς αἰσθήσεις μου, ἡ ἀθλία κυρία μου καὶ τὸ βρέφος της ἦσαν εἰς τὸν τάφον· ὁ αὐθέντης μου εἶχεν ἀναχωρήσῃ (καὶ κανεὶς δὲν ἤξευρεν εἰς ποῖον μέρος), ὅλοι οἱ δούλοι εἶχον ἀπολυθῇ, καὶ ἡ κατραμμένη ἐκείνη οἰκία ἦτον κλεισμένη. Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν καὶ ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Κόμης ἀπέθανεν εἰς Παρισίους.

— Ἀλλὰ, Ῥοδίνη, ἐπανέλαβον εἰσαὶ βεβαία ὅτι ὁ Εὐγένιος ἦτον κλεισμένος εἰς τὸ σπουδαστήριον; Πῶς ἤξεύρεις ὅτι ὁ Κόμης δὲν τὸν ἐλευθέρωσε προτύτερα;

— Ἀ! κυρία μου, ἀπεκρίθη ἡ Ῥοδίνη σείουσα τὴν παραλυτικὴν κεφαλὴν της· δὲν θὰ μ' ἐκάμνετε τοιαύτην ἐρώτησιν ἂν ἐγνώριζετε τὸν Γουὶ Γοντζάλεζ, ὅπως ἐγώ. Μόλις ὁ Φίλιππος μ' ἐδιηγῆθη τὰ διατρέξαντα κ' εὐθὺς ἐνόησα τὰ λοιπά. Ἦτον τινὲς ἐκδικήσεις ἀξία τοῦ αὐστηροῦ καὶ ἀδυσωπῆτου χαρακτῆρος τοῦ Κόμητος. Ἐκτὸς τούτου, κυρία μου, ὅταν τὰ πάντα εἶχον τελειώσῃ, καὶ ὁ κτίστης Διδιὲ ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ, μὲ εἶπεν ὅτι ἦτον παραδέξαιος ὅτι εἰς τὸ σπουδαστήριον ὑπῆρχεν ἐμ. ψυχὸν τι ὃν ὅταν ἐτοίχιζε τὴν θύραν του.

— Καὶ στοχάζεσαι, Ῥοδίνη, ἠρώτησα, στοχάζεσαι ὅτι ἡ κόμησσα ὑπωπτεύθη τὸ μυστικὸν τοῦ φρικώδους σπουδαστηρίου;

— Ναί, βέβαια, κυρία μου, ἀπάντησεν ἡ Ῥοδίνη καὶ αὐτὸ μάλιστα τὴν ἐφάνευσεν· διότι ὅταν ἡ κυρία μου ἐπέστρεψε τὸς ἀπροσδοκῆτως, ὁ Κόμης ἦτον κλεισμένος εἰς τὸ ἄνω πάτωμα μὲ τὸν ἐπιτροπὸν του, διατάττων τὰς ὑποθέσεις του ὅπως ἐγκαταλείψῃ διὰ παντός τὸν τόπον τοῦτον, καὶ εἶχε δώσει προσταγὴν νὰ μὴν τὸν ἐνδολήσου. Καὶ κλείσας τὴν θύραν ἔλαβε τὰ κλειδιά μαζὶ του, λησμονήσας ὅτι ὑπῆρχε καὶ δεύτερον κλειδίον εἰς χεῖρας τοῦ ἐπιστάτου διὰ τοῦ ὁποίου ἤνοιξεν ἡ κυρία μου. Καὶ εἶχε μὲν ἐνοήσει ὡς ἐκ τῆς κειριδίας ἀπουσίας μου καὶ τῆς ταραχῆς τοῦ κόμητος καὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ τῆς διαγνώσεως τοῦ ἐπιστάτου ὅτι συνέβη τι ἀπαίσιον, ὁποῖον ὅμως δὲν ἤξευρε· ὅταν μόνον τὰ βλέμματά της ἐπεσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου, τότε ἐνόησε τὰ πάντα. Τὰ λοιπὰ τὰ ἐγνωεὶτε εὐκόλως, κυρία μου· τοῦ λέξετε νὰ τὰ περιγράψω. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας ἐμῆς

καὶ εἰς τὸ δωμάτιον εἶδον τὴν κόμησσαν μηχανῶδως κτυποῦσαν τὸν τοῖχον διὰ τοῦ ὁποίου ἦτον σκεπασμένη ἡ θύρα τοῦ σπουδαστηρίου. Ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ὅλοι οἱ πόνοι της ἐτελείωσαν, διότι εἶχεν ἀποθάνει ὅταν ὁ Φίλιππος ἐδιηγείτο τὴν ἐπιστροφὴν της.

— Τρομερὰ τραγῳδία, ἀνέκραξεν. Καὶ ὁ Φίλιππος τί ἀπέκρινεν;

— Ἀπέθανε, κυρία μου, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ. Ἐξέπεσαν μῆνας μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα. Ὅταν ἀνέλαβα τὴν υἱείαν μου, ὑπῆγα νὰ ὑπηρετήσω, καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα τεσσαράκοντα ἔτη ὑπῆρχεν ἐπιστάτης τοῦ παρόντος ἐφημερίου.

— Καὶ μόνος αὐτὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν;

— Ναί, κυρία μου. Ἐγὼ ὑπῆγα μίαν μόνην φορὰν διὰ νὰ ἰδῶ τὸ ἀλέθριον δωμάτιον, καὶ τὴν κλινὴν ὅπου ἀπέθανεν ἡ ταλκίπωρος κυρία μου. Ὅταν ἡ οἰκία ἐνοικιάσθη, τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἐμεῖνε κλειστόν· ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν ἡ γραῖα σείσασα τὴν κεφαλὴν της, οἱ ἐνοικισταὶ ἀνεχώρησαν μίαν ὥραν προτύτερα.

— Καὶ διατί ὁ Κ. ἐφημέριος πηγαίνει ἐκεῖ τόσον συχνά; ῥώτησα.

— Διὰ νὰ προσευχθῇ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, σφραγισθεῖσα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ.

Συγκινηθεῖσα βαθύτατα ὅταν ἤκουσα τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἀπεχαιρέτισα τὴν μόναν ἐπιζήσασαν μάρτυρα τοσούτων θλίψεων. Καὶ συνοδευθεῖσα ἀπὸ τὸν ἐφημέριον ἐπεσκέσθην τὸ ἀπαίσιον δωμάτιον. — Κυρία μου! εἶπεν ὁ σύντροφός μου, πόσον ἀθλία εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ἡ φύσις, μὲ τὰ πάθη, τὰς ἀφροσύνας καὶ τὰς μωρὰς ἐκδικήσεις της! Δὲν εἶναι τινὲς ἀπελπιστικὴ ἡ ἰδέα, ὅτι τοιοῦτος ἔρως ἐγείνεν ἀφορμὴν τοσαύτης δυστυχίας!!

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῆς ὑπὸ Γ. ΔΑΝΟΥ ΠΕΚΚΟΥ.)

ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ.

(Τέλος. *Ιδ. σελ. 171.)

—ooo—

ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. — Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ εορτὴ τοῦ Πάσχα, ἐφ' ἧς κανονίζονται αἱ λοιπαὶ κινηταὶ εορταὶ τοῦ ἔτους, πρέπει νὰ εορτάζεται τὴν κυριακὴν τῆς ἀμέσως ἐπομένης τῆς πρώτης ἐαρινῆς πανσελήνου. Ἡ πρώτη ἐαρινὴ πανσέληνος, ἡ ἢ τῆς πασχάλινος Σελήνης, εἶναι ἡ κατὰ τὴν 21 Μαρτίου πίπτουσα, ἡ ἀμέσως μετὰ ταύτην· διότι, κατὰ τὸ ἐν χρήσει ἡμερολόγιον, ἡ ἐαρινὴ ἱσημερία ἐπιπτεῖ τότε κατὰ τὴν 21 Μαρτίου. Ὅταν ἡ πανσέληνος αὕτη πίπτῃ κυριακῇ, ἡ τοῦ Πάσχα εορτὴ τελείται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην κυριακὴν, ὅπως μὴ συντοραῖσιν οἱ

Χριστιανοὶ τοῖς Ἰουδαίοις. Τὸ αὐτὸ γίνεται ὅσα-
κις ἡ κυριακὴ τοῦ Πάσχα συμπίπτει τῇ πρώτῃ
ἡμέρᾳ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα.

Αἱ ἐπακταὶ δίδουσιν ἀπ' αὐθείας ἐπὶ τοῦ παντο-
τεινοῦ ἡμερολογίου τὰς νέας σεληνάς οὐχὶ δὲ τὰς
πανσεληνάς· προσθέτοντες 13 εἰς τὴν ἡμερομη-
νίαν μιᾶς νέας Σεληνῆς, λαμβάνομεν τὴν ἡμερομη-
νίαν τῆς προσεχοῦς πανσεληνῆς. Ἐκ τούτου προκύ-
πτει, ὅτι ἡ πασχαλινὴ νέα Σεληνὴ πίπτει, τὸ
πλεῖστον, 13 ἡμέρας πρὸ τῆς 21 Μαρτίου, ἥτοι
τὴν 8 Μαρτίου. Γνωστῆς οὖσης τῆς ἐπακτῆς καὶ τοῦ
κυριακοῦ γράμματος ἔτους ὁρισμένου, ἐν τῷ παν-
τοτεινῷ ἡμερολογίῳ ζητοῦμεν, ἀπὸ τῆς 8 Μαρτίου
ἀρχόμενοι, τὴν ἐπακτὴν, ἥτις οὕτως εἶναι ἡμέρα
νέας Σεληνῆς. Προσθέτοντες τῇ ἡμερομηνίᾳ ταύτῃ
13, λαμβάνομεν τὴν τῆς πασχαλινῆς πανσεληνῆς.
Δὲν μένει πλέον ἢ νὰ ζητήσωμεν τὴν πρώτην με-
τὰ τὴν πανσεληνὸν ταύτην κυριακὴν, βοηθεῖα τοῦ κυ-
ριακοῦ γράμματος, ἥτις ἔσεται ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα.

Ὅταν ὑπάρχωσι δύο γράμματα κυριακά, ποιῶ-
μεν χρῆσιν τοῦ μετὰ τὴν ἐμβόλιμον ἡμέραν τοῦ
φεβρουαρίου ἀρμόζοντος. Τὸν κανόνα τοῦτον ἐ-
φαρμόζοντες ἐπὶ τοῦ ἔτους 1857, πρὸς εὗρεσιν τῆς
κυριακῆς τοῦ Πάσχα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν,
εὕρισκομεν μὲν ὅτι πρώτη κυριακὴ μετὰ τὴν ἐκα-
νὴν πανσέληνον εἶναι ἡ κατὰ τὴν 31 Μαρτίου· ἀλ-
λ' ἡ ἐορτὴ ὑπερτίθεται τῇ κατὰ τὴν 7 Ἀπριλίου
προτεχῇ κυριακῇ· διότι τῇ 1 Ἀπριλίου πίπτει τὸ
νομικὸν Πάσχα. Ἀνέκθετο ἡ Ἐκκλησίαι, Ἀποστολι-
καῖς ἀκολουθοῦσα παραδόσεσιν, ἐθέσπισε νὰ ἐορ-
τάζηται τὸ Ἅγιον Πάσχα τῇ μετὰ τὴν τεσσα-
ρεσκαίδεκάτην τοῦ πρώτου μηνὸς ἐπομένη κυρια-
κῇ, ταύτης εἴτε κυριακῆς οὖσης, εἴτε ἄλλης ἡμέ-
ρας τῆς ἐβδομάδας· πρῶτον μὲν ἵνα ὥσπερ ὁ Χρι-
στὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τῇ μετὰ τὸ νομικὸν Πάσχα
κυριακῇ, οὕτω καὶ κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα ἔτη νὰ
τελήται ἡ Ἐορτὴ· δεῦτερον δὲ, ἵνα μὴ συνεορτά-
ζωσιν οἱ πιστοὶ τοῖς Ἰουδαίοις. (ὅρα ἐκκλ. Ἱστο-
ρίαι Εὐσεβίου τοῦ Πηγμύλου. Βιβλ. ε. Κεφ. ΚΓ').

Τὴν αὐτὴν μέθοδον ἐφαρμόσωμεν καὶ ἐπὶ τὸ
ἔτος 1854 (ν. χρ.), οὕτως· ἡ ἐπακτὴ εἶναι I καὶ
τὸ κυριακὸν γράμμα Α. Ζητοῦμεν ἐν τῷ παντο-
τεινῷ ἡμερολογίῳ, ἀπὸ τῆς 8 Μαρτίου, τὴν ἐπα-
κτὴν I, φθάνομεν εἰς τὴν 30^{ην} Μαρτίου, ἥτις οὕτω
δείκνυται ἡμέρα νέας Σεληνῆς. Προσθέτοντες 13 τῇ
ἡμερομηνίᾳ ταύτῃ, λαμβάνομεν τὴν τῆς πασχαλι-
νῆς πανσεληνῆς, ἥτοι τὴν 12 Ἀπριλίου. Τέλος,
ζητοῦμεν τὴν ἀμέσως ἐπομένην μετὰ τὴν 12 Ἀ-
πριλίου κυριακὴν, βοηθεῖα τοῦ κυριακοῦ γράμμα-
τος Α, καὶ εὕρισκομεν ὅτι ἐν ἔτει 1854 τὸ Πάσχα
τῶν Δυτικῶν πίπτει τὴν 16 Ἀπριλίου.

ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΕΟΡΤΗΣ. — Τὸ Πάσχα πίπτει
τὴν 22 Μαρτίου, ὅταν ἡ πρώτη ἐκρινὴ πανσέλη-
νος συμβῇ τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ δ' ἐπομένη
22 ἦναι κυριακὴ. Ἄρα, φανερόν ὅτι ἡ ἐορτὴ αὕτη
οὐδέποτε πίπτει πρὸ τῆς 22 Μαρτίου. Τὸ ἀνώτε-
ρον ὅριον αὐτῆς εἶναι ἡ 25 Ἀπριλίου. Ὅταν ἡ
πανσέληνος συμπίπτῃ τῇ 20 Μαρτίου, δὲν εἶναι

αὕτη ἡ πασχαλινὴ πανσέληνος, ἀλλ' ἡ μετὰ 30
ἡμέρας (ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου) συμβαίνουσα, ἥτοι
κατὰ τὴν 18 Ἀπριλίου, ἥς ἡ νουμηνία ἦτο τὴν 5
Ἀπριλίου. Ἐν συμβῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη νὰ ἦναι κυ-
ριακὴ, τὸ Πάσχα ἐορτάζεται τὴν ἀμέσως ἐπομένην
κυριακὴν, ἥτοι τὴν 25 Ἀπριλίου, δι' ὃν λόγον εἴ-
πομεν ἀνωτέρω.

Ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ ταῦτα γράφοντες καὶ ἀναγινώ-
σκοντες, ὄντες ὀρθόδοξοι, μᾶλλον ἐνδιαφερόμεθα
εἰς τὸν ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβοῦς ὁρισμὸν τῆς καθ' ἡμᾶς ἡ-
μέρας τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἢ τῆς κατὰ τοὺς Δυτικοὺς,
ἐνομίσσαμεν οὐχὶ περιττὸν προσκρῆσαι τὸ ἀφορῶν
τὸ περὶ οὗ λόγος ἀντικείμενον Κανόνιον, ἐν χρήσει
ὑπάρχον παρὰ τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπως, σὺν
τοῖς προηγουμένως ἐκτεθεῖσι, λαμβάνωσιν αὐτὸ ὅπ'
ἴσιν οἱ βουλούμενοι. Τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Κανονίου
τούτου εὐρήσομεν ἐν τῷ τέλει τῆς παρούσης θεωρίας.

ΕΟΡΤΑΙ ΚΙΝΗΤΑΙ. — Μετὰ τὸν ὁρισμὸν τῆς ἡμέρας
τοῦ Πάσχα, εὐκόλως εὕρισκονται καὶ αἱ ἡμέραι καθ' ἃς
πίπτουσιν αἱ ἐπὶ τῆς ἐορτῆς ταύτης κανονιζόμεναι
κινήται ἐορταί. Διότι, ἀπὸ τῆς προηγουμένης τοῦ
Πάσχα ἡμέρας ὀπισθοχωροῦντες κατὰ ἡμέρας 70,
ἥτοι ἐβδομάδας 10, εὕρισκομεν τὴν ἀρχὴν τοῦ
Τριωδίου, συμπίπτουσαν τῇ 10^ῃ κυριακῇ πρὸ τοῦ
Πάσχα. Ἐπίσης, προβαίνοντες ἀπὸ τῆς κυριακῆς
τοῦ Πάσχα ἐπὶ ἑτέρας 70 ἡμέρας, εὕρισκομεν
τὴν κυριακὴν τῶν Ἁγίων πάντων. Περὶ τῶν μεταξὺ
ἐορτῶν καὶ λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶς κανονισθαισῶν
τελετῶν, περιττὸν λαλῆσαι· οἱ βουλούμενοι λε-
πτομερεστέρας περὶ τούτων λαβεῖν γνώσεις, ζητή-
τωσαν ἐν τοῖς Ἱερολογίοις, Συνόψεις, κτλ.

ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΚΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΤΕ ΚΕΝΤΕ-
ΡΟΥΣ. — Προηγουμένως εἶδομεν ὅτι αἱ ἐπακταὶ δι-
δουσι, μετὰ 200 περίπου ἔτη, σφάλμα 1 ἡμέρας
ἐπὶ τῶν ἡμερομηνιῶν τῶν νέων σεληνῶν· διότι 19
ἔτη τροπικὰ δὲν ἰσοδυναμοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς 235
μῆνας συνοδικούς, ἀλλὰ 235 τοιοῦτους πλεον 2
ῥάς. Ὅπως τεθῇ ἐν ἀρμονίᾳ ἡ ἀπαιτούμενη διόρ-
θωσις πρὸς τὴν Γρηγοριανὴν παρεμβολήν, ἠναγ-
κάσθησαν νὰ διαιρέσωσιν αὐτὴν εἰς δύο. Καθ' ἑκα-
στον ἔτος ἐπαιώνιον κοινόν, ἥτοι τρεῖς εἰς 400
ἔτη, ἐλαττόνουσι κατὰ μίαν μονάδα τὰς ἐπα-
κτὰς τοῦ τῶν ἐπακτῶν πίνακος· ἡ ἐπιδιόρθωσις
δὲ αὕτη εἶναι ἡ καλουμένη ἐξίσωσις ἡλιακὴ ἢ με-
τέμπτωσις. Ἀπὸ 3 εἰς 3 αἰῶνας (κατὰ τὰ 1500,
1800, 2100, ...) προχωροῦσι τὰς ἐπακτὰς κατὰ
μίαν μονάδα· αὕτη δὲ εἶναι ἡ δευτέρα ἐπιδιόρθωσις
καλουμένη ἐξίσωσις σεληνιακὴ ἢ προέμπτωσις.
Μετὰ παρέλευσιν 12 αἰώνων, εὕρεσκειται ὅτι αἱ
ἐπακταὶ ὀπισθοπόρκεσαν κατὰ 5 μονάδας ἢ κατὰ
0, ἢ 83 εἰς 200 ἔτη, ὅπερ εἶναι σχεδὸν ἀκριβές·
καὶ ὅπερ καθίσταται ἐντελὲς τοιοῦτον ἐφαρμοζο-
μένης τῆς προεμπτώσεως κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Αἱ δύο αὗται ἐπιδιόρθώσεις μηδενίζονται κατὰ
τὸν 18^{ον} καὶ τὸν 19^{ον} αἰῶνα. Ἐνεκα τούτου ἡδυνά-
θημεν ποιῆσαι χρῆσιν τοῦ ἐν σελ. 61 πίνακος τῶν ἐ-
πακτῶν. Κατὰ τὸ 1900, αἱ ἐπακταὶ αὗται πρέπει

νά ὀπισθοποχωρήσῃ κατὰ μίαν μονάδα· εἰς μόνην δὲ ταύτην τὴν μεταβολὴν ὑποκύβουσι μέχρι τοῦ 2200. Ἡ τῶν ἐπακτῶν μέθοδος εἰσήχθη ὑπὸ τῆς Γρηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως. Πρότερον μεταχειρίζοντο τοὺς χρυσοὺς ἀριθμοὺς κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων. Ἡ χρῆσις τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἀπλουστερά μὲν ἦτον, ἀλλ' ἦτον ἀκριβής.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΑΗΘΟΥΣ ΣΕΛΗΝΗΣ. — Ὡς τὸ τοῦ χρόνου μέτρον ἔστιν ἔχει τὴν πορείαν τοῦ μέσου Ἡλίου, εἰς τὰς πολιτικὰς σχέσεις, οὕτω καὶ ὁ κανὼν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου στηρίζεται ἐπὶ τῆς πορείας τῆς μέσης Σελήνης. Τὰ αἴτια ὧν ἐνεκα ἀντεισῆξαν μίαν Σελήνην ὑποθετικὴν ἀντὶ τῆς ἀληθοῦς Σελήνης, ἥς μικρόν τι ἀπομακρύνεται, ποτὲ μὲν κατὰ μίαν διεύθυνσιν ποτὲ δὲ κατὰ τὴν ἐτέραν, εἰσὶν ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ ὧν ἐνεκα παρεδέχθησαν τὴν διάθεσιν Ἡλίου ὑποθετικοῦ διὰ τοῦ ἀνωτέρου ἢ τοῦ κατωτέρου μεσημβρινοῦ, ὅπως δηλώσωσι τὸ μέσον ἢ τὸ τέρμα τῆς πολιτικῆς ἡμέρας.

Σημειωτέον ὅτι, ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας ἦτο νὰ λαμβάνῃ τὰς ἡμερομηνίας τῶν πανσελήνων μεθ' ἱκανῆς προσεγγίσεως. Εἰς τοῦτο ἐπέτυχεν ἐντελῶς. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐκκλησιαστικὰς νέας σελήνας, αὗται διαφέρουσι τῶν ὑπὸ τῶν Ἀστρονόμων καλουμένων νέων σεληνῶν. Αἱ τελευταῖαι αὗται εἰσὶν ἀφανεῖς, διότι ἡ Σελήνη εἶναι τότε εἰς συζυγίαν μετὰ τοῦ Ἡλίου, ἐνῶ αἱ πρῶται συστοιχοῦσι τῇ φάσει τῇ κατὰ δύο ἡμέρας ἐπομένῃ τῇ συζυγίᾳ, καὶ δηλοῦσι τὰς ἐποχὰς καθ' ἃς ἡ Σελήνη, ἀπαλλασσομένη τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καθίσταται ὁρατὴ τὸ πρῶτον, κατὰ τὴν πτώσιν τῆς ἡμέρας, ὑπὸ μορφὴν λεπτοῦ δρεπάνου. Ἐντεῦθεν προέκυψεν ὁ κανὼν τοῦ προσθέτειν 13 μονάδας μόνον εἰς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς νέας ἐκκλησιαστικῆς Σελήνης πρὸς εὐρεσιν τῆς ἡμερομηνίας τῆς πανσελήνου. Ἐπρεπε νὰ προστίθενται 14 1/2 εἰ ἐκράκειτο περὶ τῆς ἀστρονομικῆς νέας Σελήνης.

ΚΥΚΛΟΣ ΤΩΝ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΩΝ. — Καλεῖται οὕτω περίοδος ἐκ 15 ἐτῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εἰσαχθεῖσα πρὸς εἰσπραξίν τῶν φόρων. Ἐνεκα τῆς ἐπιμελήσεως τῶν φόρων καὶ τὰ φορολογικὰ ταῦτα ἔτη ὠνομάσθησαν ἰνδικτιῶνες. Κατ' ἀρχὰς ἡ ἰνδικτιῶν ἤρχιζε τὴν 15 Σεπτεμβρίου, ἐπὶ δὲ τῶν τελευταίων Αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν 1^{ην} τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἡ ἰνδικτιῶν ἐσημειοῦτο εἰς ἅπαντα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα σὺν τῇ συνήθει χρονολογίᾳ. Βραδύτερον δὲ εἰσῆλξεν τὴν συνήθειαν ταύτην, ἣν καὶ διατηροῦσι μέχρι τῆς σήμερον, οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι καὶ οἱ Πάπαι τῆς Ῥώμης. Οἱ μὲν πρῶτοι γράφουσι τοῦ τρέχοντος ἔτους τὴν ἰνδικτιῶνα ἐν ἅπασιν τοῖς συνοδικαῖς ἐγγράφοις, οἱ δὲ Πάπαι σημειοῦσι προσέτι καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν παρελθουσῶν ἰνδικτιῶνων.

Ἡ τῶν ἰνδικτιῶνων ἀρχὴ λογιζέται ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀπὸ τοῦ 3 ἔτους πρὸ Χριστοῦ, εἰ καὶ ἡ περίοδος αὕτη εἰσῆχθη μετὰ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας.

Λοιπὸν, πρὸς εὐρεσιν τῆς ἰνδικτιῶνος ἔτους ὠρισμένου ἀπὸ Χριστοῦ, συναπτεόν 3 μονάδας τῷ ἀριθμῷ τοῦ ἔτους, καὶ διαιρετέον τὸ καρέλαιον διὰ 15. Τὸ μὲν πηλίκον δεικνύει τοὺς παρελθόντας κύκλους τῶν ἰνδικτιῶνων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τὴν ἰνδικτιῶνα ἢ τὴν τάξιν τοῦ ἔτους ἐν τῷ τρέχοντι κύκλῳ. Ἐάν μὲν ὑπόλοιπον 0, ἡ ἰνδικτιῶν τοῦ ἔτους εἶναι 15.

Ἐπίσης καὶ πρὸς τὴν ἰνδικτιῶνα οἱ τὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κανονίζοντες ἀκολουθοῦσι μέθοδον διάφορον τῆς προηγουμένης τῶν νεωτέρων, ἀνάλογον δὲ ἐκείνης δι' ἣς εὐρίσκουσι τοὺς κύκλους τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. Ἦτοι, διαιροῦσι διὰ τοῦ 15 τὰ ἀπὸ κτίσεως κόσμου παρελθόντα ἔτη μέχρι τοῦ ἔτους οὗτινος τὴν ἰνδικτιῶνα ζητοῦσι.

ΙΟΥΛΙΑΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ. — Τὸ γινόμενον τῶν ἀριθμῶν 28, 19, 15, δηλούντων τοὺς κύκλους τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς ἰνδικτιῶνος, συνιστᾷ περίοδον ἐξ 7980 ἐτῶν συγκατεμένην, καλουμένην Ἰουλιανήν. Τῆς περιόδου ταύτης, ἣν καὶ κύκλον Ἰουλιανὸν καλοῦσι, ἐφευρετὴς λέγεται ὁ Ἰωσήφ Σκαλιγέρος, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Σκαλιγέρου. Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς, κατὰ μὲν τοὺς Ἀνατολικοὺς λογιζόμενος ἀπὸ κτίσεως κόσμου, εἶναι τὸ 5509^{ον} τοῦ περὶ οὗ λόγος κύκλου, κατὰ δὲ τοὺς Δυτικούς τὸ 4714^{ον}.

Ἔτος οἷονδ' ἄποτε ἐπίσης καλῶς δηλοῦται διὰ τῆς τάξεως αὐτοῦ ἐν τοῖς τρισὶ κύκλοις Ἡλίου, Σελήνης καὶ Ἰνδικτιῶνος, ὡς καὶ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ· διότι, ἐν διαστήματι 7980 ἐτῶν, ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃσι δύο ἔτη ἔχοντα συγχρόνως τὸν αὐτὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν, τὸν αὐτὸν Ἡλίου κύκλον καὶ τὴν αὐτὴν ῥωμαϊκὴν ἰνδικτιῶνα.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΟΥ (Σελ. 92.) — Ἐν αὐτῷ εὐρίσκομεν ἐν ποίᾳ ἡμερομηνίᾳ, ἔτους ὠρισμένου, πίπτει τὸ Ἅγιον Πάσχα· προσέτι δὲ ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός καὶ τῆς ἐβδομάδος πίπτει, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, τὸ νομικὸν Φάσχα. Πρὸς τοῦτο, ἀναγκασίον νὰ εἰπώμεν προηγουμένως ὅτι, Θεμέλιον Σελήνης ἔτους τινος ὀνομάζουσιν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ τὸ ἐξαχόμενον ὅπερ λαμβάνουσιν αὐξάνοντες τὴν Ἰουλιανὴν ἐπακτὴν τοῦ αὐτοῦ ἔτους κατὰ 3 μονάδας, καὶ ἀφαιροῦντες, εἰ δέον, ἀπὸ τοῦ ἀθροίσματος 30. Οὕτω, τὸ Θεμέλιον Σελήνης κατὰ τὸ ἔτος 1857 εἶναι 15. Ἐννοεῖται ὅτι, τοὺς Κύκλους Ἡλίου, Σελήνης, χρυσοὺς ἀριθμοὺς, ἐπακτὰς κ. τ. ἐ. ζητοῦμεν, πρὸς χρῆσιν τοῦ περὶ οὗ λόγος Κανονίου, κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μέθοδον.

Ἐστὼ π. γ. ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἱστορικοῦ ἔτους 1821. Εὐρίσκομεν ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰχομεν·

$$\text{Ἡλ. Κύκλ.} \left(\frac{5508 + 1821}{28} = 261 + \frac{24}{28} \right) \quad \cdot \cdot \cdot 21,$$

$$\text{Σελ. Κύκλ.} \left(\frac{5508 + 1821}{19} = 385 + \frac{14}{19} \right) \quad \cdot \cdot \cdot 14,$$

$$\text{Σελ. Θεμέλ.} \left(\frac{14 \times 11 + 3}{10} = 5 + \frac{7}{10} \right) \quad \cdot \cdot \cdot 7.$$

τοῦ εὐρίσκειν τὴν ἡμερομηνίαν καθ' ἣν πίπτει τὸ Ἅγιον Πάσχα. — Προσέτι, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καθ' ἣς πίπτει τὸ Νομικὸν Φάσχα.

Σελήνη Κόκοι.	Ἡ Διόρυ Κόκοι.								Σελήνη Θερμίδιον.
	Νομικὸν Φάσχα.	Α'.	Β'.	Γ'.	Θ'.	Ι'.	Ε'.	ΣΤ'.	
		Ζ'.	Η'.	ΙΑ'.	ΙΕ'.	ΚΑ'.	ΙΑ'.	ΙΖ'.	
		ΙΗ'.	ΙΘ'.	ΚΕ'.	ΚΣΤ'.	ΚΖ'.	ΚΒ'.	ΚΓ'.	
		ΙΒ'.	ΚΔ'.	Η'.	Κ'.	Δ'.	ΙΣΤ'.	ΚΗ'.	
α.	Ἀπριλ. 2	Ἀπριλ. 7 Γ'.	Ἀπριλ. 6 Δ'.	Ἀπριλ. 5 Ε'.	Ἀπριλ. 4 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 3 Ζ'.	Ἀπριλ. 9 Α'.	Ἀπριλ. 8 Β'.	ιδ'
β.	Μαρτ. 22	Μαρτ. 24 ΣΤ'.	Μαρτ. 23 Ζ'.	Μαρτ. 29 Α'.	Μαρτ. 28 Β'.	Μαρτ. 27 Γ'.	Μαρτ. 26 Δ'.	Μαρτ. 25 Ε'.	κε'
γ.	Ἀπριλ. 10	Ἀπριλ. 14 Δ'.	Ἀπριλ. 13 Ε'.	Ἀπριλ. 12 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 11 Ζ'.	Ἀπριλ. 17 Α'.	Ἀπριλ. 16 Β'.	Ἀπριλ. 15 Γ'.	σε'
δ.	Μαρτ. 30	Μαρτ. 31 Ζ'.	Ἀπριλ. 6 Α'.	Ἀπριλ. 5 Β'.	Ἀπριλ. 4 Γ'.	Ἀπριλ. 3 Δ'.	Ἀπριλ. 2 Ε'.	Ἀπριλ. 1 ΣΤ'.	ιζ'
ε.	Ἀπριλ. 18	Ἀπριλ. 21 Ε'.	Ἀπριλ. 20 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 19 Ζ'.	Ἀπριλ. 25 Α'.	Ἀπριλ. 24 Β'.	Ἀπριλ. 23 Γ'.	Ἀπριλ. 22 Δ'.	κη'
ς.	Ἀπριλ. 7	Ἀπριλ. 14 Α'.	Ἀπριλ. 13 Β'.	Ἀπριλ. 12 Γ'.	Ἀπριλ. 11 Δ'.	Ἀπριλ. 10 Ε'.	Ἀπριλ. 9 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 8 Ζ'.	θ'
ζ.	Μαρτ. 27	Μαρτ. 31 Δ'.	Μαρτ. 30 Ε'.	Μαρτ. 29 ΣΤ'.	Μαρτ. 28 Ζ'.	Ἀπριλ. 3 Α'.	Ἀπριλ. 2 Β'.	Ἀπριλ. 1 Γ'.	κ'
η.	Ἀπριλ. 15	Ἀπριλ. 21 Β'.	Ἀπριλ. 20 Γ'.	Ἀπριλ. 19 Δ'.	Ἀπριλ. 18 Ε'.	Ἀπριλ. 17 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 16 Ζ'.	Ἀπριλ. 22 Α'.	α.
θ.	Ἀπριλ. 4	Ἀπριλ. 7 Ε'.	Ἀπριλ. 6 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 5 Ζ'.	Ἀπριλ. 11 Α'.	Ἀπριλ. 10 Β'.	Ἀπριλ. 9 Γ'.	Ἀπριλ. 8 Δ'.	ιδ'
ι.	Μαρτ. 24	Μαρτ. 31 Α'.	Μαρτ. 30 Β'.	Μαρτ. 29 Γ'.	Μαρτ. 28 Δ'.	Μαρτ. 27 Ε'.	Μαρτ. 26 ΣΤ'.	Μαρτ. 25 Ζ'.	κγ'
ια.	Ἀπριλ. 12	Ἀπριλ. 14 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 13 Ζ'.	Ἀπριλ. 19 Α'.	Ἀπριλ. 18 Β'.	Ἀπριλ. 17 Γ'.	Ἀπριλ. 16 Δ'.	Ἀπριλ. 15 Ε'.	δ'
ιβ.	Ἀπριλ. 1	Ἀπριλ. 7 Β'.	Ἀπριλ. 6 Γ'.	Ἀπριλ. 5 Δ'.	Ἀπριλ. 4 Ε'.	Ἀπριλ. 3 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 2 Ζ'.	Ἀπριλ. 8 Α'.	ιε'
ιγ.	Μαρτ. 21	Μαρτ. 24 Ε'.	Μαρτ. 23 ΣΤ'.	Μαρτ. 22 Ζ'.	Μαρτ. 28 Α'.	Μαρτ. 27 Β'.	Μαρτ. 26 Γ'.	Μαρτ. 25 Δ'.	κε'
ιδ.	Ἀπριλ. 9	Ἀπριλ. 14 Γ'.	Ἀπριλ. 13 Δ'.	Ἀπριλ. 12 Ε'.	Ἀπριλ. 11 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 10 Ζ'.	Ἀπριλ. 16 Α'.	Ἀπριλ. 15 Β'.	σε'
ιε.	Μαρτ. 29	Μαρτ. 31 ΣΤ'.	Μαρτ. 30 Ζ'.	Ἀπριλ. 5 Α'.	Ἀπριλ. 4 Β'.	Ἀπριλ. 3 Γ'.	Ἀπριλ. 2 Δ'.	Ἀπριλ. 1 Ε'.	ιζ'
ις.	Ἀπριλ. 17	Ἀπριλ. 21 Δ'.	Ἀπριλ. 20 Ε'.	Ἀπριλ. 19 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 18 Ζ'.	Ἀπριλ. 24 Α'.	Ἀπριλ. 23 Β'.	Ἀπριλ. 22 Γ'.	κη'
ιζ.	Ἀπριλ. 5	Ἀπριλ. 7 ΣΤ'.	Ἀπριλ. 6 Ζ'.	Ἀπριλ. 12 Α'.	Ἀπριλ. 11 Β'.	Ἀπριλ. 10 Γ'.	Ἀπριλ. 9 Δ'.	Ἀπριλ. 8 Ε'.	θ'
ιη.	Μαρτ. 25	Μαρτ. 31 Β'.	Μαρτ. 30 Γ'.	Μαρτ. 29 Δ'.	Μαρτ. 28 Ε'.	Μαρτ. 27 ΣΤ'.	Μαρτ. 26 Ζ'.	Ἀπριλ. 1 Α'.	κ'
ιθ.	Ἀπριλ. 13	Ἀπριλ. 14 Ζ'.	Ἀπριλ. 20 Α'.	Ἀπριλ. 19 Β'.	Ἀπριλ. 18 Γ'.	Ἀπριλ. 17 Δ'.	Ἀπριλ. 16 Ε'.	Ἀπριλ. 15 ΣΤ'.	α.

Τα ἐν τοῖς οὐδέτεροις γράμμασι Α, Β, . . . , δηλοῦσι τὰς ἡμέρας κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐβδομάδι, ἀπὸ τῆς Κυριακῆς πρώτης.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΠΛΗΤΟΤΕΙΝΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΚΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΕΡΗΜΗΤΩΝ,
 ἡ ἡγεμονία τῶν Γρηγοριανῶν πλὴν ἀφίσταται τῆς ὁδοῦ. Σελήνης, τῶν ἡμερῶν τῆς ἐθνολογίας καὶ τῶν κινήτων ἀστέρων.

[illegible]

Κατόρθωται ἤδη ἐν τῷ Κανονίῳ ὁ οἰκίσκος ἐν ᾧ διασταυροῦνται αἱ δύο εὐθεῖαι, ἡ μὲν ὀριζόντιος ζευγνύουσα τὸν τῆς Σελήνης κύκλον ἐδ', ἐπὶ τὸ ἀπέναντι θεμέλιον αὐτῆς ζ'. ἡ δὲ κατακόρυφος ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὸν ἀνωθεν κύκλον τοῦ Ἡλίου ΚΑ', δείκνυσιν ὅτι τὸ Ἅγιον Πάσχα κατὰ τὸ ἔτος 1821 ἐτελέσθη τὴν 10 Ἀπριλίου ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων, μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν. Προσέτι εὐρίσκωμεν, ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος οἱ Ἰουδαῖοι ἐώρτασαν τὸ ἐκυτῶν Φάσχα τὴν 9 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἦτοι τὸ Μέγα Σάββατον τῶν Ὁρθοδόξων.

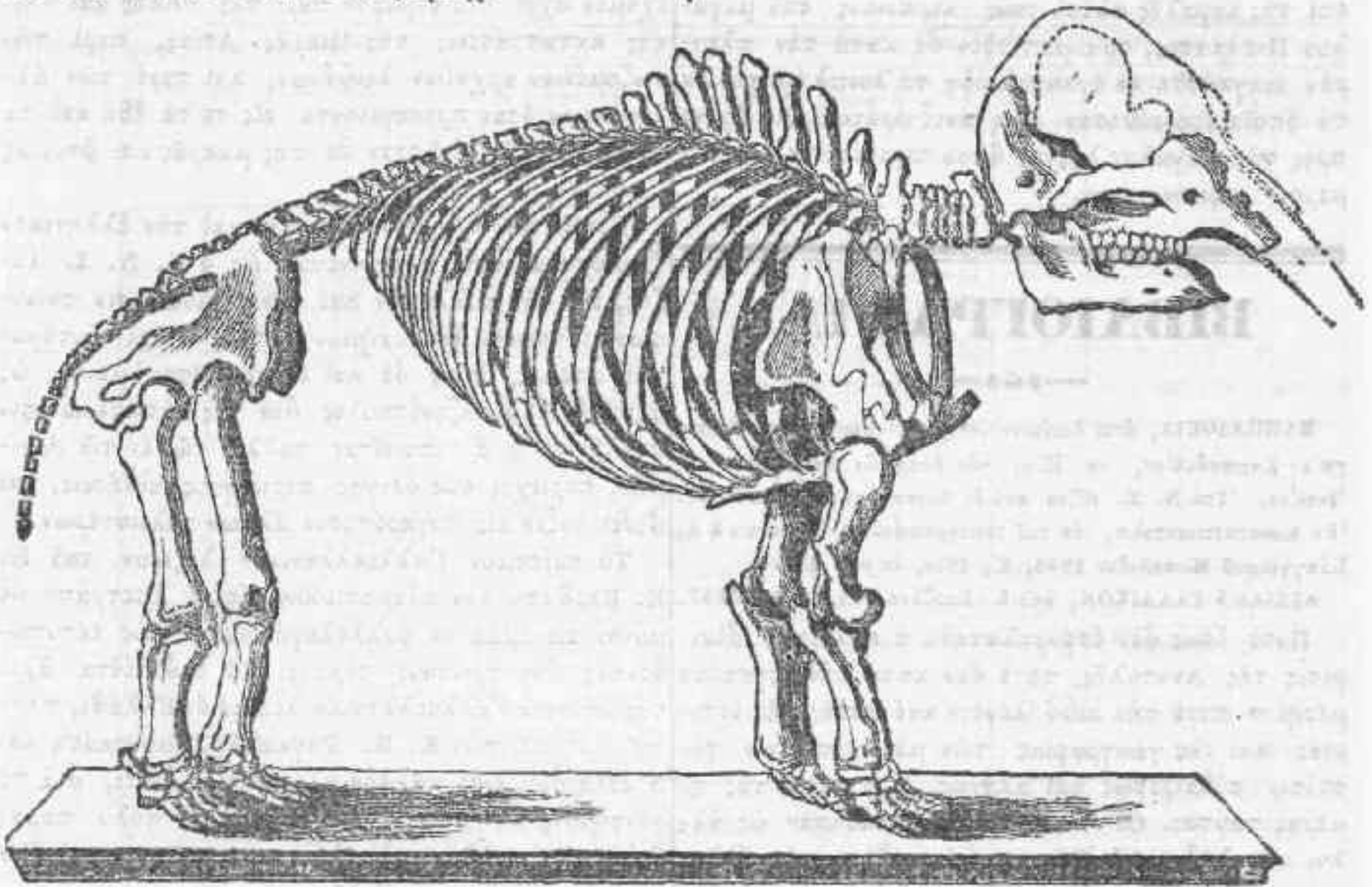
Εἰς τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον φθάνομεν καὶ διὰ τῆς μεθόδου περὶ ἧς λόγος ἐν σελ. 90 Παρατηροῦμεν ὅτι διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1821, ἐνμείχο

$$\begin{aligned} \text{Ἡλ. Κύκλ. } & \left(\frac{1821+9}{28} = 65 + \frac{10}{28} \right) \quad \dots \quad 10, \\ \text{Κυριακὸν Γράμμα} & \dots \dots \dots \quad \text{B,} \\ \text{Σελ. Κύκλ. (χρ. ἀριθ.) } & \left(\frac{1821+1}{19} = 95 + \frac{17}{19} \right) \quad \dots \quad 17, \\ \text{Επακ. Ἰουλ. } & \left(\frac{17 \times 11}{30} = 6 + \frac{7}{30} \right) \quad \dots \dots \dots \quad 7. \end{aligned}$$

Διὰ δὲ τοῦ παντοτεινοῦ ἡμερολογίου εὐρίσκωμεν ἐπίσης τὸ Πάσχα ἐορτασθὲν τὴν 10 Ἀπριλίου κατὰ τὸ 1821 ἔτος.

Μ. ΣΟΦΙΑΝΟΣ.

Ἀντισυνταγματάρχης τοῦ Παρεδολικῆ.



ΜΕΓΑΣ ΜΑΣΤΟΔΟΥΣ.

—000—

Ἐν τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ περιεργότερων ζώων, ὧν τὸ εἶδος ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, εἶναι τὸ ὀνομασθὲν Μέγας Μαστόδους· λαμβάνομεν δὲ γνῶσιν τοῦ προϋπάρχοντος αὐτοῦ ζώου, ἐκ τῶν ἀνακαλυφθέντων ὀστέων αὐτοῦ, τὰ ὅποια οἱ φυσιογράφοι συναρμολογήσαντες ἐφθασαν νὰ παραστήσωσιν εἰς ἡμᾶς ὁλόκληρον τὸν σκελετὸν τοῦ ζώου, ἐκ δὲ τοῦ συνόλου σχήματος ἐφθασαν καὶ νὰ μαντεύσωσιν ἄθῃ καὶ ἔξεις αὐτοῦ καὶ νὰ συγγράψωσι τὴν ἱστορίαν του.

Τὰ πρῶτα ὀστᾶ τοῦ Μαστόδοντος ἀνεκαλύφθησαν ἐν τῇ Ἀμερικῇ μεσοῦντος τοῦ τελευταίου αἰῶνος· καὶ τότε μὲν ἐθεωρήθησαν ὡς ἀνήκοντα εἰς ἕτερον

προκατακλυσμαῖον ζῶον ὀνομασθὲν Μαμμούθ· ἀλλ' ἀκόλουθοι ἀνασκαφαὶ ἔφεραν εἰς φῶς ἐντολέστερα ὀστᾶ, τὰ ὅποια ἀκριβέστερον ἐρευνηθέντα, κατέδειξαν μεγίστην διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο ζώων, τοῦ τελευταίου ὀνομασθέντος Μαστόδοντος ὡς ἐκ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ μαστοῦ σχῆμα φερόντων.

Οὐχ ἥττον ὑπάρχει καὶ τις ὁμοιότης μεταξὺ αὐτῶν, δι' ἧς πιθανὸν κατασταίνεται ὅτι ἀμφότερα ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν οἰογένειαν. Ὁ περικλεῖς μάλιστα Κυβιέρ θέλει τὸν Μαστόδοντα ἔχοντα ὡς ὁ ἐλέφας προβοσκίδα· στηρίζει δὲ τὴν γνώμην του ἐπὶ τοῦ ὅτι τοῦ Μαστόδοντος ἔχοντος βραχύτατον τὸν λαιμὸν καὶ λίαν ὑψηλοὺς τοὺς πόδας, ἦτο ἀδύνατον ἡ προνοητικὴ φύσις νὰ μὴ ἐφρόντισε τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς διὰ τοῦ ὄργανου τῆς προβοσκίδος, ὅπως τὸ ζῶον φέρῃ δι' αὐτῆς τὴν τροφὴν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸ στόμα.

Κατὰ τὸν Κυβιέρ, ἐν τῇ Βορείᾳ Ἀμερικῇ πλήθουσι τὰ λείψανα τοῦ Μεγάλου Μαστόδοντος ἰσο-